

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

โลกร่มเย็นด้วยธรรม

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๕ บาท ๔๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๐ ดอลลาร์ ทองคำเราเวลานี้ยังขาดอยู่อีก ๑๔๔ กิโล ๒๕ บาท ๙๕ สตางค์ จะครบจำนวน ๕๐๐ กิโล รวมทองคำที่ได้แล้วเวลานี้ ๕,๔๑๕ กิโล ระยะเวลาที่เราจะต้องถอนเงินมาซื้อทองคำให้ครบจำนวน ๕๐๐ กิโล ก็จะต้องถอนประมาณ ๒๐ ล้าน (เขาคำนวณว่า ๔๕ กิโลที่ยังขาดอยู่) เวลานี้ยังขาดอยู่ ๔๕ กิโลแล้วเราจะถอนเงินมาซื้อทองคำให้ได้ ๔๕ กิโล เป็นจำนวนเงิน ๒๐ ล้าน เงินในจำนวนของกฐิน ๘๔,๐๐๐ กองนั้น ทางกรุงเทพฯ มี ๖๖ ล้าน เศษอะไรเราไม่นับ เราจำไม่ได้ เราจำได้แต่หัวใหญ่ เอาหัวใหญ่เลย ที่กรุงเทพฯ มี ๖๖ ล้าน อุดร ๗๖ ล้าน รวมเป็น ๑๔๒ ล้าน

เราจะถอนออกมาหากว่าทองคำเราไม่พอ ตามที่ทราบอยู่เวลานี้ ขาดอยู่เท่าไร (ตามบัญชีนี้ ๑๔๔ หลังจากนั้นแล้วก็จะเหลือแค่ ๔๔ กิโล เพราะแบงก์ชาติเขาจะถวายเป็นหลวงตา ๑๐๐ กิโล วันที่ ๑๐ ธันวาคม ครับ) นั่นแหละที่เหลือจากนั้นจะเป็นภาระของเงินในธนาคารประมาณสัก ๒๐ ล้าน เราพูดในเวลานี้นะขาดอยู่อีกจำนวน ๔๔ กิโล ใน ๔๔ กิโลนี้เราจะได้ถอนเงินมาประมาณ ๒๐ ล้านมาซื้อทองคำอันนี้ คำว่าไปถอนเงินก็คือ เงินจำนวน ๘๔,๐๐๐ กอง ซึ่งมีอยู่เวลานี้ ๑๔๒ ล้าน คืออุดร ๗๖ ล้าน ทางนั้น (กรุงเทพฯ) ๖๖ ล้าน

นี่เราจะได้ถอนออกมาอีกประมาณ ๒๐ ล้าน เอามาซื้อทองคำที่ขาดอยู่เวลานี้ นี่พูดในปัจจุบันนะ แต่เราคิดเฉย ๆ คิดว่าจะไม่ได้ถอนแหละ เพราะมันจวนเข้า ๆ ทุกวัน ถ้าไม่ได้ถอนแล้วเรียกว่าเงินจำนวนที่วานี้ทั้งหมด ๑๔๒ ล้าน จะให้อยู่ธนาคารต่อไป แล้วเราจะถอนออกไปซื้อทองคำงวดต่อไป คือเงินนี้สงวนเอาไว้เพื่อทองคำงวดต่อไป เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นที่ควรจะต้องถอน เราก็ไม่อยากจะถอนนะ แต่เราคิดไว้จะเป็นลม ๆ แล้ง ๆ ก็ตาม แต่เราคิดว่ามันจะไม่ได้ถอนนะ เราวางใจนะ เต็มปั้งเข้าเลย

เงินจำนวน ๘๔,๐๐๐ กองของกฐินนั้นก็เรียกว่า อยู่นั้นเลย ออกเวลาจำเป็น งวดหน้า คืองวดหน้าจะให้ได้ ๕๐๐ เหมือนกัน นี่เราได้ประกาศแล้วในงวดต่อไป ๕๐๐ เหมือนกัน จนครบจำนวน ๑๐ ตัน กำหนดไว้แล้ว ดอลลาร์เราก็ไม่ค่อยคิดอะไรมากนัก เพราะเราค่อนข้างแน่ใจว่าจะได้ถึง ๑๐ ล้าน ซึ่งเวลานี้ก็ได้ ๗ ล้านแล้ว ที่เราเอาเข้าคลังหลวงไม่ถึง ๗ ล้าน ขาดอยู่เล็กน้อย แต่ที่ในบัญชีของเรามารวมแล้วมันมากกว่า ๗ ล้านไป เราจึงแน่ใจ

ว่าถึงวันเวลาที่ทองคำเราครบจำนวน ๑๐ ตันแล้ว ดอลลาร์นี้ค่อนข้างแน่ใจว่าจะได้ถึง ๑๐ ล้าน อันนั้นทองคำ ๑๐ ตัน อันนี้จะ ๑๐ ล้าน เคียงข้างกันไป

นี้ได้กำหนดแล้ววันที่ ๗ ลงกรุงเทพฯ ก่อนลงกรุงเทพฯ นี้เคลียร์ จ่ายเงินละซี ของเล่นเมื่อไร อันไหนมาก่อนมาหลัง พิจารณาเรียบร้อย ๆ เมื่อตกมาปั๊บนี้ก็รีบจ่าย ๆ เสร็จแล้วก็ไปกรุงเทพฯ พอไปกรุงเทพฯ ของตกมาที่หลังก็ต้องรอไว้จนกระทั่งเรากลับมา จะจ่ายได้ เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา เพราะฉะนั้นก่อนที่เราจะไปกรุงเทพฯ นี้เราจึงต้องเคลียร์ให้เรียบร้อยก่อนถึงไป นี่ก็ยังไม่เสี่ยงกันอยู่ เครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ โรงพยาบาลศูนย์อุดร ที่ส่งไปเวลานี้ เพราะเป็นเวลานานแล้ว มันน่าจะตกมาในระยะนี้ จวนเต็มที เราก็มีกำหนดที่จะลงกรุงเทพฯ อยู่แล้ววันที่ ๗ ถ้ามาก่อนหน้านี้อาจจะสะดวก จ่ายปั๊บแล้วไปเลย

พอเราลงไปกรุงเทพฯ ปั๊บแล้วของตกมานี้จะต้องเสียเวลาอีกนาน กว่าจะได้จ่ายเงินให้เขา เพราะเงินเขาเป็นเงินหมุน เราเห็นใจเขานี้แหละ เราไม่อยากให้เสียเวลาลำเวลาไปนาน เมื่อควรจะได้จ่ายตามเวลาอันควรมืออยู่ วางั้นนะ จึงต้องวิตกพิจารณา กำลังรอส่งนานแล้วนะ อันหนึ่งจ่ายไปไม่ถึงอาทิตย์ละมั้ง ถ้าเราอยู่นี้ไม่มีปัญหาอะไรแหละ เวลาออกจากนี้ไปแล้วซี เป็นปัญหา นี่ก็เครื่องมือตา เขาก็ทำตามที่เราสั่ง สั่งอย่างเด็ดขาดด้วยนะ ไม่ได้สั่งอ่อน ๆ แอ ๆ นะ สำหรับเครื่องมือตา เราสั่งอย่างเด็ดขาดตลอด คือไม่ให้เสียเวลาลำเวลาของหมอ และเสียกาลเวลา ดีไม่ดีตาบอดก่อนก็ได้ เวลาเครื่องมืออะไรไม่มี ควรจะซ่อมให้รีบซ่อม ถ้าซ่อมไม่ได้ให้รีบสั่งใหม่มา อัยารอ แล้วในเครื่องมือทางตาไม่ว่าเครื่องใด เรียกว่าเราพิจารณาหมดแล้ว ถ้าต้องการเครื่องอะไรที่มีความจำเป็นที่จะต้องสั่งมาให้สั่งเลย ๆ เราบอก พอตกมาแล้วเอาบิลส่งไป ไม่ต้องไปขออนุญาตจากเรา

เมื่อเร็ว ๆ สักอาทิตย์หนึ่งมั้ง เครื่องตรวจตา เป็นเครื่องสำคัญ ๑,๕๐๐,๐๐๐ มาถึงปั๊บจ่ายไปเรียบร้อยแล้ว เขาส่งบิลเข้ามาเลย ส่วนเครื่องมือตาหมอตตรวจคุณภาพเขารับรองไว้แล้ว ตานี้เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เรบอกจนกระทั่งถึงเราตาย เราว่าจ้เลยนะ คือพิจารณาเปิดโอกาสให้ตั้งแต่ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว หลังจากเราไปผ่าตัดตาเรา มาตาของเราที่เป็นต้นเหตุ ก็รู้สึกมีผลดีเหมือนกันนะ พอตาเราผ่ามาแล้วสว่างเห็นชัดเจน มาอยู่วัดเพียงสามวัน เข้าโรงพยาบาลเลย เชิญหมอมมาประชุม มาหมอดหมอ ประชุม จะเอาใหญ่คราวนี้ เราว่าจ้เลยนะ มากี่ประชุมเรื่องตา

รวมกันแล้วก็เรียกว่าปุบปับเอาเลย หมอก็รับรองถึงเรื่อง ว่าหมอไม่ครบเพราะเครื่องมือไม่พอ หมอจะรับรองให้ว่าหมอมารครบ ขอให้เครื่องมือตาพอ เท่านั้นที่เอาครบเอากันเลยนะ สั่งตั้งแต่บัดนี้โดยด่วน ชัดกันเลยตุ้มตาม ๆ ฟาดสัก ๑๐ ล้านกว่าปั๊ปปี้ ๆ

นะ จากนั้นก็ค่อยเก็บมาเรื่อย ตั้งต้นที่แรก ๑๐ ล้านกว่า ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ แล้วจนกระทั่งถึงเราตาย เครื่องตานี้จะบกพร่องไปไม่ได้ เราบอกอย่างเด็ดขาดเสียด้วย เพราะเราเห็นความจำเป็นของพี่น้องเราทั้งหลายทั่วทุกแห่งทุกหน เฉพาะโรงพยาบาลศูนย์อุดร เรื่องของตานี้ ทางผู้นำก็ยอมรับว่าสู่ทางนี้ไม่ได้เรื่องตา ทางผู้นำก็มาอาศัยทางนี้เรื่อย ๆ ไม่ค่อยขาด

คือทางนี้เครื่องมือทั้งใหม่เอี่ยม ครบครันทุกอย่าง ไม่มีบกพร่อง ทางผู้นำจึงมาขอเรื่อย บางทีมันสึกมันหรือบ้าง อะไรบ้าง ไม่ค่อยดี คุณภาพไม่ดี ก็มาทางนี้เรื่อย ก็ได้ประโยชน์มากมาย วันหนึ่ง ๆ คนมาตรวจตานี้ โถ ยิ่งมากกว่าคนมานั่งนี้อีก ทั้ง ๆ ที่ห้องอื่นไม่ค่อยมีคนนะ ห้องคนไข้ไปตรวจไม่ค่อยมีคน แต่ห้องตานี้ไปที่ไร้มืด เราจึงได้ถามทำไมในห้องมาที่ไรเห็นแน่นอยู่ตลอดเวลาคนไข้ แต่ห้องอื่น ๆ ไม่ค่อยเห็นมี เป็นเพราะอะไร โอ้ ห้องนี้เรียกว่าเป็นห้องพิเศษก็ได้ เรื่องตานี้จะมีเฉพาะที่นี่ กับศรีนครินทร์แห่งเดียว ว่างั้นนะ

เพราะฉะนั้น คนที่มาตรวจตาจึงมาหมดแถวนี้ มารวมนี้ วันหนึ่ง ๆ นี้หลายจังหวัด อ้อ เราก็เข้าใจ แล้วทั้งหมดนี้ตรวจครบไหมวันหนึ่ง ครบ เขาว่าอย่างงี้เลย คือถ้าไม่ครบเราก็เปิดโอกาสแล้ว ให้ส่งเครื่องมาตรวจอีก บอกว่าครบ ทันทั้งนั้นแหละ เต็มอยู่ทุกวัน นี่เราเห็นคุณค่าของตาคนมากมาย เราจึงคิดย้อนหลัง โอ้ ตั้งแต่ก่อนที่เรายังไม่ได้ส่งเครื่องมือตานี้ คนคงตาบอดเยอะนะ คือได้เครื่องมือแล้ว ช่วยคนไม่ให้ตาบอดเยอะนะ นี่แหละ เราจึงได้คิดย้อนหลัง เพราะฉะนั้นจึงเปิดโอกาสเลย สำหรับโรงพยาบาลศูนย์อุดรเปิดไว้สองแห่ง หนึ่ง ตึกที่เราสร้างสองชั้น ดูเหมือน ๖๐ เตียง ให้ครบหมด แล้วในบริเวณนี้อะไรมีความจำเป็น ให้สร้างขึ้นมา เราจะให้ทั้งหมด ตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้

ถึงกาลซ่อมแซมตัดแปลงที่ตรงไหน อะไรไม่ดี เราจ่ายให้หมด ๆ หรือจะสร้างหรือต่อเติมอะไรที่ไหน เอา ทำเลย เราให้ จนกระทั่งทุกวันนี้ นี่แห่งหนึ่งกับตา โรงพยาบาลศูนย์ฯนะ ที่ว่าตึกคนไข้สองชั้นนี้ ที่แรกเขาขอมาสองชั้น เราก็ให้สองชั้น ที่นี้เว้นไปเพียงปีเดียวมาขออีกแล้ว ไม่พอกับคนไข้ คนไข้ส่วนมากอุบัติเหตุ ตึกนี้ตึกอุบัติเหตุ เมื่อเขามาขอเราก็ต้องเอาช่างเอาแปลนเข้ามา เขาบอกว่าไม่ได้ นี่ได้กำหนดเพียงสองชั้น ถ้าเป็นสามชั้นพัง ตกลงเลยไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงได้เปิดโอกาสให้เขาที่จะสร้างอะไรต่อเติมในบริเวณนี้ เราบอกอย่างงั้น เราให้ทั้งหมด นี่แหละเรื่องราวเป็นอย่างงั้น ที่แรกเราว่าจะต่อชั้นสามให้อีก มันไม่ได้นะ

นี่เราพูดเฉพาะจุดสำคัญนะ ในโรงพยาบาลนี้ ห้องนั้น ๆ ที่ช่วยทั่วไปหมด แต่ที่ไม่สำคัญเราไม่พูดเฉย ๆ ที่สำคัญจริง ๆ คือสองแห่ง ตาหนึ่งกับตึกคนไข้อุบัติเหตุ เต็มไปหมดเลยนะ นี่มันถึงว่าไม่พอ ๆ ที่ช่วยมาก ๆ โรงพยาบาลศูนย์ฯ ก็เพราะเป็นจุดศูนย์กลาง หลังไหลมานี้หมด เราจึงได้ช่วยเป็นพิเศษ ๆ เรื่อยนะ มาก โรงพยาบาลศูนย์ฯ เป็นที่หนึ่ง เราจะเรียกว่าทั่วประเทศไทย โรงพยาบาลศูนย์ฯเป็นที่หนึ่ง ที่ช่วยมาก เพราะมันจำเป็น ๆ ตลอดเวลา

นี่เราก็อยเบาใจไปเรื่อย ๆ ทองคำเรานะ ในจุดนี้ก็ขาดอยู่เพียง ถ้าคิดเป็นเงินก็ ๒๐ ล้าน เราคิดว่าจะไม่ได้ออกเงิน ๒๐ ล้าน มันจะกวนตามกระเป๋าสีก่อน ไปหาออกตรงนั้น ออกตรงนี้ได้เท่าไรมาพอ มันจวนเสียก่อน ลูกศิษย์เรายกนิ้วให้เลย เราพูดจริง ๆ นะ เราไม่ได้พูดเล่น เรื่องธรรมะต้องเป็นอย่างนั้น เราเคยปรากฏประจักษ์ในตาในจิตของเรามาพอแล้ว ครั้นเวลาหัวหน้าหลับครอก ๆ บรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่พลอยหลับครอก แครก ๆ ไปด้วย พอหัวหน้าแอม เท่านั้นก็คึกคัก พอหัวหน้าบอกเอานะ พรีบเดียวหมดเลย เห็นไหมละ นี่เป็นลำดับมานะ

เพราะฉะนั้นเราเชื่อก่อนแล้ว ๒๐ ล้าน นี่คงจะได้นอนหลับครอก ๆ สบายแหละ มันจะไปเอาตามกระเป๋าก่อน ตามกระเป๋ามันจะออกมา ๒๐ ล้านนี่คิดว่าจะไม่ได้ถอน เพราะจวนเข้ามา มันก็พรีบ ๆ เอาเลย แต่นี่มันเสียตอนหนึ่งที่ว่าเรา ไปกรุงเทพฯ กระชั้นเวลาเกินไป ไปวันที่ ๗ วันที่ ๘ เผาศพ วันที่ ๙ ปรีกษาหารือกัน วันที่ ๑๐ ก็เป็นงาน ถ้าหากว่าเราไปก่อนหน้านั้นบ้างเล็กน้อยนี้จะพอ ไม่พอก็จะเหยียบเข้าไปเลยแหละ เหยียบฝั่งเข้าไปเลย เหยียบแคมเข้าไปเลย นี่ยังงี้ก็จะพออยู่นั้นแหละ เราค่อยเบาใจไป

พอได้นี้แล้วก็ ๕ ตันกับ ๕๐๐ กว่ากิโลแล้ว ก็ยังอีก ๔๐๐ กว่ากิโล ต้องได้ชาติไทย เรา ช่วยชาติของตน จะไม่ยอมให้ใครดูถูกชาติไทยเราได้เลย ชาติไทยเราเป็นคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์ด้วยกัน รักษาเป็นความรับผิดชอบทุกอย่างในชาติไทยของเราเองร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนกันหมดแล้ว จะยอมให้ใครมาดูถูกเหยียดหยามง่าย ๆ เหรอ เอากันตรงนี้ละนะ เวลานี้เป็นเวลาจำเป็น ตาโลกเขามองจ้องเข้ามา เขาจ้องเข้ามา ถ้าควรชมเขาจะชม ถ้าควรตำหนิเขาตำหนิ ถ้าควรเหยียบเขาเหยียบเลย ที่นี้เราก็มีเครื่องมือสำหรับรับ พอเขาจ้องเข้ามาตีหน้าผากก่อนแล้ว นี่เข้าได้มาอย่างนี้ พอจ้องเข้ามาตีหน้าผาก นี่เข้าได้มาอย่างนี้ ๆ มันมีเครื่องรับกันนี่นะ นี่ละเมืองไทยเรา รับผิดชอบอยู่ในเมืองไทยเรา เอาให้ได้ว่าจันเลย

พอได้ ๑๐ ตันนี้แล้ว หลวงตาจะเบาใจ เพราะหลวงตาไปดูทองคำเอง ที่มันหวาด
หวั่นอยู่ตลอด จึงต้องได้มากวนพี่น้องทั้งหลาย แต่จำนวนเท่าไร ๆ เราไม่บอก ทั้งที่ไปไว้
เมืองนั้นเมืองนี้มีอยู่หลายแห่ง เมืองนั้นเท่านั้น ๆ ตามแต่ความจำเป็นในการซื้อขาย แล้ว
ติดหนี้ติดสินกัน เพื่ออันนี้เป็นเครื่องประกันเอาไว้ ๆ แต่ละประเทศที่ใหญ่ ๆ ซึ่งเราทำการ
ค้าขายติดต่อเขาเรื่อยมา ทองคำของเรามีไว้ทุกประเทศนะ ตามจำนวนหรือตามประเทศที่
มีมากน้อย การติดต่อก็มีมากน้อย ทองคำเราต้องเป็นประกัน ๆ

ที่นี้เวลาเย็นเข้ามา ประกันในเมืองไทยเรามีเท่าไร นี่จิตใจเรารู้สึกมันแหว ๆ ตั้งแต่
ไปเห็นทองคำแล้ว จึงประกาศบ้างตั้งแต่บัดนั้นมาเลย เพราะฉะนั้นจึงว่า เอาให้ได้นะ จุดนี้
เป็นจุดสำคัญมาก จะอุดให้ได้ ให้เต็มเทียว ถ้าถึงนี้แล้วเราสบาย หายห่วง พอเป็นพอไป
หายใจโล่งปอด ถึงจะไม่เต็มปอดก็โล่งปอดในขั้นนี้ เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ไม่มีใคร
ดูถูกเหยียดหยามกันได้ง่าย ๆ ถ้าลงได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ประจำเมืองไทยเป็นหัวใจ
ของชาติไทยเต็มขั้นในตอนี้แล้ว เสมอกับประเทศทั้งหลาย ว่างั้นเลยนะ

นี่ดอลลาร์เราก็จะเข้า ๑๐ ล้านแหละ อันนี้ที่กล่าวมาทั้งหมด เราจะได้ในเวลานี้เท่า
นั้น เป็นเวลาที่เหมาะสมทุกอย่าง เหตุการณ์เหมาะสมมาก ความจำเป็นอะไร ๆ เหมาะสม
กับการที่เราช่วยชาติไทยในคราวนี้ จึงควรให้ได้ในคราวนี้ ถ้าไม่ได้คราวนี้จะไม่หวัง ก่อน
หน้ามานี้เราก็เห็น อยู่ ๆ ใครจะมีแกใจเอาทองคำมาให้คลังหลวง แล้วต่อไปมันก็แบบ
เดียวกัน เวลานี้เป็นเวลาจำเป็นมากที่สุด คนทั้งโลกเขาก็ทราบ หาที่ดำเนินไม่ได้ว่าเราช่วย
ชาติไทยของเรา อะไรจะเป็นมงคลหนาแน่นต่อชาติไทยของเรา เราหามานี้เป็นมงคลมา
ตลอดใช้ไหมละ นี่เรียกว่าสมเหตุสมผล จึงยังงใจขอให้ได้ทองคำในคราวนี้ และดอลลาร์ก็
เคียงข้างกันไป เราจะเป็นที่พอใจ พอจากนี้แล้วจะไม่มีเวลาได้นะ ไม่ว่าทองคำดอลลาร์จะ
ไม่ได้ทั้งนั้น จะได้เวลานี้ จึงรีบตัดดวงเอาเสียเวลาควรที่จะได้อย่างนี้

ท่านทั้งหลายอย่าลืมนะ อะไรก็ตามความเคลื่อนไหวในโลกนี้ จะมีความสงบร่ม
เย็นหรือหวาดหวั่น พรันพริงหรือเกิดความเดือดร้อนระส่ำระสายทั่วประเทศไทยนี้
เพราะอะไรเป็นต้นเหตุ อย่าลืมจุดนี้แหละ ต้นเหตุคืออะไร คือใจ นั่น ถ้าใจไม่มีธรรมมี
ธรรมเข้าแทรกบ้างเลยนี้ โลกจะกว้างขนาดไหนกองฟืนกองไฟความทุกข์ทั้งหลายจะ
กว้างขวางลึกซึ้งตาม ๆ กันไป ไอ้เรื่องกิเลสจะไม่ยอมอ่อนข้อกับใครเลย จะทำให้สัตว์
โลกเดือดร้อนทั่วหน้ากันไปหมด คือกิเลสมันกินไม่พอมันติดมันดินไม่พอ เมื่อติดดินไม่
พอก็ต้องกระทบกระเทือนกัน สัตว์โลกมนุษย์อยู่ร่วมกันต้องกระทบกระเทือน จะให้ได้
อย่างนี้ให้ได้อย่างนั้น มีการแย่งการชิงกันเป็นธรรมดา แล้วก็กระทบกระเทือนกันได้ เพราะ

กิเลสไม่มีใครว่ายยอมอ่อนข้อ ไม่มีใครยอมแพ้นะ มีแต่จะเอาอย่างนั้น ๆ สุดท้ายก็กระทบ
กระทบกัน นี้ความไม่มีธรรม

ถ้าความมีธรรมแล้ว รู้จักความพอเหมาะพอดีด้วยกันทั้งนั้นละโลกเรา เขาก็รู้จัก
ประมาณ เรารู้จักประมาณ คนมีธรรมต่างคนต่างรู้จักประมาณด้วยกันแล้ว อยู่ด้วยกัน
ความเดือดร้อนก็ไม่มาก เพราะมีน้ำดับไฟคือธรรมเป็นเครื่องระงับให้อยู่ในความพอดี
แล้วโลกนี้สงบร่มเย็นนะ เรื่อยๆ เข้าใจว่าโลกจะมีความเจริญรุ่งเรืองด้วยอำนาจของกิเลส ที่
เป็นอยู่เวลานี้เพราะอำนาจของกิเลส ต่างคนต่างติดต่างตั้งทุกสิ่งทุกอย่าง มีราคาไป
หมด แต่คนนั้นลดราคาลงด้วยทางใจไม่ทราบกันนะ แล้วจะยกอันนั้นขึ้นยกอันนี้ขึ้น เมื่อใจ
ไม่มีราคาราคายกขนาดไหนมันกลับมาทับหัวใจนี้แหละ หาความสุขไม่ได้นะ

ถ้ามีธรรมแล้วจะสูงขึ้น ๆ ถึงเราจะอยู่ต่ำ ๆ ก็ตาม แต่จิตใจของเรามันสูงครอบคลุม
หมด ความสุขความเจริญ ความสงบร่มเย็นจะครอบคลุมไปด้วยกันกับใจที่มีธรรม อันนี้เป็น
ของสำคัญมากนะ อย่าลืมใจนะ โลกเวลานี้ห่างเหินกับธรรม แทบจะว่าไม่มีวางั้นเลยนะ
เพราะฉะนั้น มันถึงร้อน ใครจะว่าเมืองไหน ๆ เจริญรุ่งเรืองขนาดไหนอย่ามาเอาธรรมนะ
ธรรมครอบคลุมหมดแล้ว มีแต่กิเลสอวด อวดด้วยความตาบอดหูหนวก ด้วยความหลับหู
หลับตาชนกัน ๆ จึงมีแต่ความทุกข์ความกระทบกระเทือนเดือดร้อนเต็มแผ่นดินโลกอันนี้
นี่ละกิเลสพาหลับหูหลับตาแล้วชนกันตะไปเลย มีแต่ใครก็จะเอา ๆ ก็ชนกันเรื่อย แต่ถ้ามี
ธรรมมีเหตุอันควรไม่ควรเทียบกันเข้าไป

ของทุกอย่างในโลกอันนี้บกพร่องที่ตรงไหน ถ้าพูดตามความจริงตามหลักธรรม
แล้วไม่ได้บกพร่องนะ มันบกพร่องที่หัวใจของสัตว์โลกว่าได้ไม่พอ เอาไม่พอ กินไม่พอ ใช
ไม่พอ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องของกิเลสพาให้หิวโหย จึงไม่มีอะไรพอในโลกนี้ หามามาก
กว่านี้ก็ไม่มีพอ นี่ละอำนาจของกิเลส อย่าพากันติดกันตั้งจนเกินเหตุเกินผล โลกทั้งโลกไม่มี
ใครเกินมนุษย์เรื่องความฉลาดแล้ว ควรจะปรับปรุงจิตใจ ยิ่งประเทศใหญ่ ๆ เท่าไรควรจะ
รู้จักน้ำใจของประเทศน้อย เช่น ผู้ใหญ่เห็นใจเด็ก นั้นฟังซิ แต่ทำไมเราเป็นประเทศใหญ่
ๆ ไม่เห็นใจประเทศเล็กประเทศน้อย มีแต่จะบีบบังคับใช้ไม่ได้นะ ต้องมีธรรมเป็นเครื่อง
รักษาดูแลกัน มันก็อยู่เป็นสุข

วัตถุดิบของทั้งหลายไม่อด มันอดที่จิตใจเรามันไม่พอ ติดดินเอาเสียจนโถ จนจะเอา
ให้ตาย นี่ละใจมันติดมันดิน สมบัติเงินทองมีกองเท่าภูเขา กองไฟเผาที่หัวใจหาความสุขที่
ไหนมี ไม่มี นั่นนะ ถ้าความสุขภายในหัวใจมี เราอยู่ในร่มไม้เราก็สบาย มันสบายที่หัวใจนะ

เราอย่าเข้าใจว่าสบายด้วยวัตถุสิ่งของเงินทองมีมากมีน้อย อย่าไปเข้าใจผิด ไม่ได้เรื่องทั้งนั้น เหลวไหลไปตลอดนะ

ถ้าหัวใจบรกรรมให้รู้จักความพอดีพอดีทั้งเขาทั้งเรา สมบัติเงินทองข้าวของในโลกนี้มีพอใช้แล้ว เอ้า ใช้กันไป การติดต่อซื้อขายให้รู้จักประมาณ ให้มีความเห็นอกเห็นใจกัน ให้มีเมืองพออยู่บ้าง พักเครื่องบ้าง อย่าให้มันเตลิดเปิดเปิง ดิดเครื่องแล้วดับไม่ลง แล้วไม่ยอมดับด้วย นี่ละไฟเผาโลกมันเดือดร้อน โลกเวลานี้เดือดร้อนขนาดไหน ตรงไหนเจริญเอ้า ว่ามาซิ เอามาอวดธรรมสักหน่อยนะ มันไม่เห็นมี มีแต่ความเดือนร้อนวุ่นวาย ถ้าโลกต่างคนต่างปรับปรุงความเข้าใจ อย่าเอารัตเอาเปรียบ การซื้อการขายไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อย ให้เอาพอเหมาะพอดี การซื้อการขายก็หวังกำไรไปข้างหน้า อย่าเอาเกินเหตุเกินผลเกินเขตเกินแดน การได้กำไรพออยู่พอกิน พอเป็นพอไป เขาซื้อไปก็เพื่อไปเป็นประโยชน์แก่เขา ผู้ขายไปก็เพื่อเป็นประโยชน์แก่ตน ก็ให้แบ่งสันปันส่วนกันพอดีพอดี โลกนี้เย็นนะ

ถ้าต่างคนมีแต่จะเอาให้มาก ๆ ใครจะเป็นเศรษฐีน้ำมหาสมุทรมาโกยเงินให้เศรษฐีรายไม่พอนั้นพอละ หาไม่พอ เพราะความโลภมันครอบมหาสมุทร อย่าวามหาสมุทรนี้กว้างขวางนะ มันสู้ความโลภของสัตว์ไม่ได้ ความโลภของสัตว์นี้กว้างขวางมาก ลึกซึ่งมาก วัดไม่ถึงเลย เพราะฉะนั้นจึงเอาธรรมเข้าไปวัด อย่างอื่นวัดไม่ถึง ถ้าเอาธรรมเข้าไปวัดแล้วจะรู้ความพอเหมาะพอดี โลกนี้จะมีธรรมเย็นทั้งประเทศใหญ่ประเทศเล็ก ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยทั่วถึงกัน พอดีพอดี นี่ละพากันจำเอานะทุกคน

โทษธรรมเป็นของเล่นเมื่อไร นี้เราพูดจริง ๆ ดูโลกมันดูแต่เราคนเดียว ถ้าพูดออกคำไหนเขาก็จะหาว่าหลงตาบวเป็นบ้า ๆ ไปหมด เราก็ไม่เป็นบ้าอยู่แล้วจะไปอยากเป็นบ้าหาอะไร เข้าใจไหม เราก็มีแต่ดูไปสลดสังเวชไปเท่านั้นละ มันมีแต่ความเดือดร้อน หาความสงบเย็นไม่ได้ เพราะอำนาจแห่งกิเลสความโลภ ราคะตัณหา ความโกรธขึ้นตรงกลางแหละ เมื่อไม่สนใจทั้งสองอย่างนี้แล้ว ความโกรธ ความเคียดแค้น ความกระทบกระเทือน ไฟเผาพิษาคในจุดกลางนี้ ความโกรธ นี่ละตัวสำคัญอยู่ตรงนี้ ถ้ามีธรรมแล้วพออยู่ พอเป็นพอไป ไม่ว่าจะไรก็ตามมีน้ำดับไฟ ๆ พอดีพอดีไปทุกหน้าที่การทำงาน การเคลื่อนไหวของมนุษย์ขอให้ธรรมเป็นเครื่องระงับดับ มีน้ำดับไฟไปพร้อมจะไม่เตลิดเปิดเปิงนะ จะพอดีพอดี พากันจำเอานะที่พูดนี้

แล้วคำว่าพอดีเป็นยังไง พอดีเป็นขั้น ๆ ของความเป็นอยู่ปุวยอะไรของเรา ความเป็นอยู่ทุกอย่างพอเหมาะพอดี ทีนี้ที่ว่าพอดีจริง ๆ ดังที่ท่านพูด ๆ นี่สุดยอดแห่งความพอดีของธรรม สุดยอดแห่งความสุขของธรรมนี้ ถึง นิพพานัน ปรหม์ สุขี สุดยอดไม่มีอะไรที่จะ

ข้ามไปได้เลย ข้ามความพอ พอโดยธรรม พอโดยสมบูรณ์ พอด้วยความเลิกล้อ นี่ธรรม
ถ้าพอถึงขั้นพอเต็มที่เป็นอย่างนั้น พอเป็นขั้น ๆ ๆ พอเต็มที่ แต่กิเลสบกพร่องเป็นขั้น ๆ
บกพร่องเต็มที่ ได้มากเท่าไรยิ่งบกพร่องไม่มีอะไรเกินกิเลส ใครจะเอาความดีดีนี้วิ่งไปหา
กิเลส เอาไปแข่งกิเลสนะ จมกันหมดนั่นแหละ ต้องเอาธรรมเข้าไปให้อยู่ในความพอดี วัน
นี้เทศน์เพียงเท่านี้ละนะ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com